

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 44.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366838544/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

tan selv . . . Han kom ikke længer i sine Betragtninger, da han virkelig hørte de selvsamme Ord langt borte. »Nei, det er ikke længer til at holde ud – raabte han – det forbandede Ekko gjør mig gal.« Idetsamme hørte han en Raslen i Bladene, og Noget bevægede sig under hans Fod, med en hæslik hvæsende Lyd. Han trak hastig Foden tilbage og saae, der laae en stor Skrubtudse med den hvide spættede Bug iveiret og kravlede. Med en uvilkaarlig Rædsel stødte han Stokken i dens ækle Bug og kastede den langt bort fra sig over de nærmeste Buske. Men der, hvor den faldt, skinnede Maanen just frem mellem Grenene, og Arnold vidste nu ikke, om han vaagede eller drømte; thi han syntes tydelig, at den gamle Sælgekones Ansigt grinte til ham gennem Busken i Maanskinnet og lignede Skrubtudsens spættede Bug. »Forbandede Hex! – raabte han – det er dig, som har gjort mig forrykt idag.« Han foer med Stokken mod det grinende Ansigt; men saac nu intet Andet, end den hvide spættede Knast paa en Birkestamme. Han loe atter hoit over sig selv; men en umaadelig Latter lod ham i samme Øieblik møde fra alle Kanter. Nu reiste Haaret sig paa hans Hoved og den kolde Sved sprang ud af hans Pande. »Heida! I Dævle, I Hexe, I Troldre! – raabte han, – Fanden og hans Oldemoder! eller hvem I er, gjør Jer nu saa lystige med mig som I vil! nu har I mig dog med Haud og Haar, hvis der ikke kommer en Engel fra Himmelen og befrier mig.« Derpaa styrtede han som en Besat igjennem Skoven, og standsede ikke, førend Foden gled for ham paa en slibrig Tudse, og Aandedrættet gik fra ham idet han styrtede hovedkulds ned som i en Afgrund.

Da han kom til sig selv igjen, laae han paa et guldvirket Teppe i et lyst glimrende Ridderslot, og Morgensolen skinnede muntert og livligt ind til ham. En deilig ung Ridderdame, med stille betydningsfulde Maanskins-Øine og lange brune Løkker over den elfenbenshvide Hals, stod ved hans Leie og betragtede ham med et ubeskriveligt gaadefuldt Smil, da han slog Øinene op.

»Hvor er jeg? – spurgte Arnold og sprang op, idet han henrykt og forundret saac paa den Skjønne – er Tiden gaaet tilbage med mig? Er den herlige Middelalder opstaaet af Graven? eller er jeg løbet lige ind i Himmelen og har lagt Veien hertil gennem Helvede? og er min Stok blevet levende? – eller er jeg selv maaskee blevet gal? eller, uden Fortrydelse, ædle Ridderdame, I skalde dog aldrig være en

Stokkeknap? – en Sphinx vil jeg sige – eders skønne Aasyn mener jeg kun – har noget saa besynderligt hemmelighedsfuldt . . . »

«Deres Feber er endnu ikke ganske forbi – svarede den Skønne – De fantaserer endnu, hører jeg; men besind Dem, og lad ikke de besynderlige Tanker faae Magt over Dem. De er paa Grevinde Cordulas Lystslot, og har lagt Veien hertil gjennem min Fjeldskov. Den er meget vildsom og færlig at gennemvandre i Mørke, og jeg fandt Dem nedstyrtet af en steil Fjeldskraaning tæt her ved Slotet, da jeg imorges var ude og saae Solen staae op. Den Stok, De drømmer om, og hvorpaa De formodentlig har opdaget et Ansigt, som ligner mig, see den staaer her ved deres Side. Hvorledes den er kommet i deres Haand, veed jeg ikke; men den har tilhørt mig tilforn og er et Værk af den lille Floristan, som ofte finder sin Fornoielse i at afbilde mig i saadanne sælsomme Skikkelser.»

«Nu er hele Verden mig en Gaade – sagde Arnold – jeg lever jo dog i det nittende Aarhundrede, veed jeg, og har studeret ved Universitetet i Kiel, og veed, at der hverken er Hexe eller Spøgelser, eller fortryllende Feer til, og dog synes det mig siden igaar Middags, at jeg har oplevet noget af alt Sligt. Dersom De nu ikke er en overmenneskelig Fee, ædle Ridderdame, men virkelig Grevinde Cordula og et levende Menneske som jeg, saa haaber jeg, De tilgiver mig en Sindsforvirring, som deres skønne Aasyn eene og aleene er Skyld i.»

«Underlige Menneske! – svarede Grevinden og rødmede – deres Maade at gjøre Bekjendtskab paa, har noget saa hovedkulds og besynderligt, at jeg ret gjerne nu vil kjende Dem nøiere. Vær min Gjæst her saalænge De vil, og tag Deel i mine Sommerglæder, saalænge det behager Dem her i mit lille afsides Paradiis. Dersom De elsker Sang og Musik, smukke gammeldags Billeder og vidunderlige Eventyr fra de forrige Tider, saa haaber jeg, De ikke skal kjede Dem her. Et lille udvalg Billedgallerie og en sjelden Samling af gamle Haandskrifter maa underholde Dem naar jeg ikke er tilstede.»

«Deres Godhed fortryller mig,» sagde Arnold henrykt og trykkede den skønne Grevindes Haand til sine brændende Læber. Et sagte, næsten umærkeligt Tryk af Grevindens lille Elfenbenshaand, ledsaget af et bløft ahnelserfuldt Blik, satte nu Arnold i en sød men sælsom Stemning og gjorde ham til det lykkeligste Menneske i Verden. Han fortalte hende derpaa med faa Ord sit hele Levnetsløb, hvoraf